

Mister Sandman brengt koelte in hoorntje

► BELSELE SINT-NIKLAAS

Is het liedje van Mister Sandman ook voor u het signaal om te laten vallen waarmee u bezig bent; een verwoede zoektocht naar uw portefeuille aan te vatten en desnoods blootsvoets en in pyjama de straat op te rennen? Dan bent u vast en zeker een zoetekauw en hevige fan van ijs met volle hoefemelk. Geneer u vooral niet. Vanuit Wim's ijskarretje zagen we velen dezelfde aanval inzetten.

Voor een nadere kennismaking met Wim's Ijs kloppen we in Sint-Niklaas even aan op het rijdende kantoor van Herbert. In zijn geel gekleurd ijskarretje voorziet hij zijn trouwe klanten nu al 7 jaar van ijs in alle smaken en kleuren. En Herbert kent zijn lekkerbekken. Hij vertraagt net

op die plaatsen waar hij liefhebbers verwacht. Vervolgens keert hij andermaal terug voor mensen met een trage vertering van het avondmaal. Of biedt een tweede kans aan zij, die tijdens de eerste ronde op het toilet verrast werden en in een ultieme wanhoopspoging over een halve rol wc-papier struikelden.

Kindjes

Al die moeite voor een ijsje, terwijl er bij de meeste mensen waarschijnlijk liters van die lekkernij in de ijskast liggen. Maar je moet natuurlijk niet langer met de doos op wandel in een door de zon overgoten tuin. In de hoop dat de dooi sneller zal intreden. Het sluit eveneens het verwoede gehamer uit, waarmee velen de stevige blok ijs te lijf gaan. Met de verwachting dat ze er toch één deftig bolletje zullen uithalen. Afwassen wordt bovendien overbodig. En een spurtje is

gezond, want van ijs wordt je immers rond.

Een klaaglijk gejam doorbreekt de geluidsbarrière. In één vloeiende beweging wipt Herbert zijn CD met Mister Sandman uit de speler, waarna deze er bijna onmiddellijk opnieuw in verdwijnt. „Soms blijft het wel eens hangen,” verklaart Herbert. Wordt hij het liedje nooit beu? „Na een tijdje hoor je het gewoon niet meer. Ik probeer wel steeds om het geluid te dempen op plaatsen waar de kindjes vroeg gaan slapen of waar ouders vroeg uit de veren moeten.”

Net op dat moment komt een jongen van een jaar of negen van achter een grote bus aangestormd. Een brede glimlach verdraagt het beste moment van zijn dag. „Hetzelfde als anders,” klinkt het opgewekt. Onmiddellijk gevolgd door: „Morgen vertrekken we op reis naar Spanje. We gaan met de kampeerauto. Heb je hem al gezien?” Met zijn

vinger wijst hij trots naar het reusachtige gevaarte, waar hij voordien vanachter kwam aangevlogen.

Even later schaart de rest van de familie zich achter hem, voor een laatste schep ijs op Belgische bodem. Herbert vervolgt zijn weg. Aan de kant staan twee volwassenen met twee kinderen te wuiven. Wanneer Herbert niet onmiddellijk lijkt te stoppen, beginnen ze, luid roepend, met hun armen te zwaaien. Vader komt aangelopen met de bestellingen. Kort daarop krijg ik plots 500 frank aangeboden. Onder-tussen trekt het kleine meisje aan vaders broek, met de vraag: „Is dat ijsje voor mama?” De vader knikt bevestigend. „Ik wil dat ijsje aan mama geven. Mag ik?” Even later schuifelt ze voetje per voetje over het pad naar huis. Trots over wat ze allemaal al kan verwezenlijken.

(SVO)